

Zomerkamp

Al heel wat jaren gaat de Kinderwinkel in de eerste week van de zomervakantie op kamp. Dit jaar gaan we naar Otterlo met kinderen van 6 t/m 12 jaar. In de week voorafgaand aan het kamp staat de teller op acht deelnemers. Dat is voor mijn gevoel veel te weinig en ik word er een beetje onrustig van. Zal het wel goed komen? Komen er dertig kinderen, zoals we hadden gehoopt? Ik bel de lijst af van alle kinderen en ouders die ik ken en die aan de Kinderwinkelactiviteiten deelnemen en leg diverse huisbezoeken af. Een aantal mensen in mijn omgeving geeft aan dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Elk jaar is dit hetzelfde

verhaal. Op de donderdag vóór het kamp meldt zich de laatste deelnemer aan via mijn collega en de school in de wijk. Daarmee komt de teller toch nog op 24 kinderen.

De jongen die zich op donderdag nog aanmeldt heeft volgens zijn juf op school een zorgelijke thuissituatie en het zou goed voor hem zijn als hij een onbezorgde week zou kunnen hebben. Prima. Daar doen we het voor, voor deze kinderen en hun ouders. Om kinderen een fijne week te geven in de zo lange schoolvakantie. Het inschrijfformulier is onderweg. De betaling zal op de maandag van het vertrek gebeuren. Dan is de uitkering binnen en is er weer geld. Ook dit is niet ongewoon voor de Kinderwinkel...

Die maandag is het gezellig druk rondom de Kinderwinkel. Kinderen met hun familie staan zenuwachtig op de stoep te wachten op de bus. Medicijnen, zakgeld worden ingeleverd en de laatste informatie wordt gedeeld, de laatste betalingen worden gedaan. Bijna iedereen is er. Waar blijft onze laatste jongen? We besluiten om bij hem thuis te gaan kijken. Daar aangekomen wordt niet opengedaan. Vanuit het raam wordt geschreeuwd en gescholden: 'Ons kind heeft straf, hij mag niet mee!' We proberen om even binnen te komen en rustig te praten, maar dat lukt niet. Met een vervelend gevoel vertrekken we naar Otterlo. Wat moeten we doen? Onze aandacht gaat naar de groep kinderen die mee is en de vrijwilligers. Voor hen moet het een fijne week worden. Ik bid en hoop voor deze deelnemer. Onze leidinggevende zal een kaarsje opsteken in de kapel voor ons allemaal. Ik denk aan dit gezin...

Op woensdag, als de sfeer er goed in zit en we een heerlijke dag aan een meer hebben doorgebracht, hoor ik een van de kinderen zeggen: 'Kan ik hier niet blijven wonen? Het is hier zo fijn.' Een gelukkig gevoel trekt door mij heen. Wat fijn dat er zo'n goede sfeer is en dat dit kamp er is, voor deze kinderen. Tegelijkertijd is mijn aandacht bij de jongen die thuis zit. Wat jammer dat hij hier niet bij is. En er is nog een andere gedachte. Want hoe moet ik de woorden van het kind van zonet opvatten? Wat hoor je achter deze woorden? Wat zegt dit over de thuissituatie van dit kind, dat het bij ons zo leuk heeft. Ik besluit te

genieten van zijn grote lach en zijn glinsterende ogen. Voor dit moment is het goed. Deze ervaring heeft hij maar mooi gekregen.

De week verloopt goed. De sfeer zit er goed in. We ondernemen veel. Kinderen genieten van elkaar, de spooktocht, het klimbos, de beeldentuin, het bos, het Zweeds ren-spel, wandelen met de boswachter. De laatste dag breekt aan en we gaan naar de dierentuin. Daarna met de bus weer naar Den Haag, naar huis. Alles is goed verlopen. Geen nare dingen gebeurd. Ik hoor een kind zeggen: 'Het is fijn en niet fijn om naar huis te gaan. Fijn omdat ik dan mijn ouders weer zie en mijn huis, niet fijn omdat het kamp dan is afgelopen!' Volgens mij hebben wij ons werk goed gedaan. Tegelijk hebben we de kinderen en hun thuissituatie weer veel beter leren kennen. En daardoor zijn er ook weer genoeg zaken om de komende tijd onze aandacht aan te geven.

Petra Kruisselbrink

De Kinderwinkel aan de Van Baerlestraat in Moerwijk is een plek waar kinderen en tieners zich veilig kunnen voelen, kunnen spelen, huiswerk kunnen maken en even op een fijne plek kunnen zijn in een buurt waar het vaak moeilijk voor hen is.